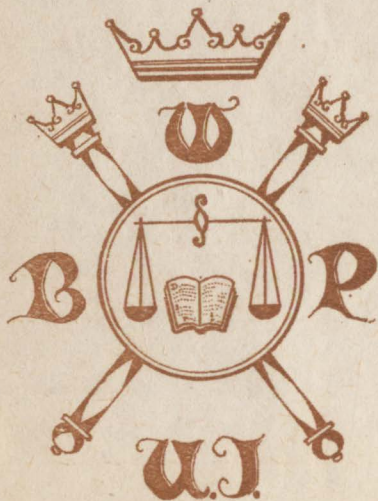

XI-1936-002

WPS-5.414

Wydz. Bibl. Prawnicza

1806141897

PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI

(dekret Prez. Rzplitej z 14. I. 1936 r. Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14)

i

OD LOKALI

(dekret Prez. Rzplitej z 14. XI. 1935 r. Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505)

ROZPORZĄDZENIA WYKONAWCZE.
OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU.
ORZECZNICTWO NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU
ADMINISTRACYJNEGO.
ULGI DLA NOWOWZNASZONYCH BUDOWLI.
PRZEPISY ZWIĄZKOWE.

ADWOKAT
Aleksander Lechow

Opracowali i wydali
Dr. JULJUSZ BASSECHES, adwokat

— w Zakopanem

i

Mgr. I. KORKIS

LWÓW 1936

SKŁAD GŁÓWNY: KSIĘGARNIA „E W E R“

Brajerowska 3.

1170
11.7.36

WYDZIAŁOWA BIBLIOTEKA PRAWNICZA
UNIWERSYTETU JAGIELLOŃSKIEGO

NR INWENTARZA

40501

SYGNATURA

XI-1936-002

Dnia 14 listopada 1935 r. został ogłoszony dekret Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od lokali, dnia 14 stycznia 1936 r. zaś dekret Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości. Dekrety te wprowadziły istotne i zasadnicze zmiany do podatku od lokali i do podatku od nieruchomości.

Zarówno ogłoszenie tych dekretów jak i rozporządzeń wykonawczych do nich spowodowało, że wszystkie dotychczasowe wydania, obejmujące przepisy o podatkach od nieruchomości i od lokali przestały być aktualne, a materiał zawarty w nich — przestarzały.

Okazała się przeto potrzeba opracowania książki, któraby zawierała nowe dekrety i nowe rozporządzenia wykonawcze.

Potrzebie tej ma czynić zadość niniejsza książka. Zebrano tu, obok przepisów odnośnych dekretów i rozporządzeń wykonawczych Ministra Skarbu, również okólniki i orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego, tudzież szereg ustaw i rozporządzeń, pozostających w związku z dekretami o podatku od nieruchomości i od lokali.

Lwów, w maju 1936 r.

ADWOKAT
Aleksander Lechowicz
— w Zakopanem —

OBJAŚNIENIA.

1. Materiał rozmieszczono w ten sposób, że po każdym artykule dekretu o podatku od nieruchomości wzgl. dekretu o podatku od lokali podano odnoszące się do tego artykułu 1) paragrafy rozporządzenia wykonawczego, 2) okólniki, 3) przepisy związkowe, 4) orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Postanowienia wstępne i końcowe rozporządzeń wykonawczych do dekretu o podatku od nieruchomości i do dekretu o podatku od lokali podano przy art. 13 obu tych dekretów.

Z okólników zamieszczono wszystkie te, które wydało Ministerstwo Skarbu i podległe temuż departamenty do chwili ukończenia druku niniejszej książki, a które nie straciły jeszcze znaczenia prawnego.

Orzecznictwo obejmuje orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego, przyczem podano jedynie te orzeczenia, które nie straciły na aktualności. Obok daty orzeczenia i liczby rejestru podano czasopismo wzgl. zbiór, w którym orzeczenie to zostało ogłoszone wraz z uzasadnieniem.

2. Dla ułatwienia orientacji wydrukowano poszczególne przepisy różnemi pismami:

dekret o podatku od nieruchomości i dekret o podatku od lokali

— **pismem dużem (tłustym garmondem)**,
rozporządzenie wykonawcze — **petitem zwyczajnym**,

okólniki — **nonparem** (pismem drobnem),

ustawy związkowe tudzież orzecznictwo — **petitem tłustym**.

Pomiędzy tekstami poszczególnych przepisów pozostawiono odstępy, przyczyniające się do łatwiejszej orientacji, przez co książka otrzymała wygląd miły i nie męczący oka.

OBJAŚNIENIA SKRÓCEŃ.

Art. — artykuł

Dz. Urz. Min. Sk. — Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu

Dz. U. R. P. — Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej

H. — Orzecznictwo podatkowe Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Sądu Najwyższego zebrane przez Bronisława Hasfelda, Warszawa, tom I, II, III

l. rej. — liczba rejestru

Min. Sk. — Ministerstwo Skarbu

Nr. — numer

N. T. A. — Najwyższy Trybunał Administracyjny

O. H. — Orzecznictwo podatkowe Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Sądu Najwyższego zebrane przez Bronisława Hasfelda, Warszawa 1935

ok. — okólnik

O. M. S. — okólnik Ministerstwa Skarbu

O. N. T. A. — Orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego

O. P. A. — Orzecznictwo Sądów Najwyższych w sprawach podatkowych i administracyjnych, Warszawa

ord. pod. — Ordynacja Podatkowa

p. — patrz

poz. — pozycja

r. — rok

rej. — rejestr

R. P. — Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny, Poznań

str. — stronica

ust. — ustawa

Z. W. ... S. — Dział Skarbowy Zbioru Wyroków N. T. A.

**PODATEK
OD NIERUCHOMOŚCI**

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 stycznia 1936 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14)

O PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

ART. 1. (1) Podatkowi od nieruchomości podlegają:

A. w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości, z wyłączeniem gruntów niezabudowanych o powierzchni ponad 5.000 metrów kwadratowych, użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa;

B. w gminach wiejskich:

1) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwią-

zane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem,

2) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem, stale używane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu,

3) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem, używane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki nie zaś gospodarstwa rolne, ogrodnicze lub leśne jako całość.

(2) Za związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem uważa się:

- a) budynki gospodarcze, przeznaczone do celów gospodarstwa rolnego, ogrodniczego lub leśnego,
- b) budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, zajęte na zakłady przemysłowe, niepodlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu,
- c) budynki mieszkalne, zamieszkane przez właścicieli lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ogrodniczych lub leśnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby, zatrudnione w gospodarstwie rolnem, o-

grodniczem lub leśnem, albo w zakładzie przemysłowym, wymienionym pod b), na podstawie umowy o pracę.

(3) Za nieruchomości w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się grunty, budynki i inne budowle.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 1 ust. (1) lit. A.

§ 2. (1) Podatkowi od nieruchomości podlegają na obszarze gmin miejskich:

a) wszelkiego rodzaju budynki lub inne budowle wraz z gruntami pod temi budynkami lub budowlami oraz z należąciami do nich podwórzami (dziedzińcami), zieleńcami, kwietnikami, ogródkami, placami składowymi, przejściami, dojazdami i t. p. gruntami, przylegającymi do budynków i budowli,

b) grunty niezabudowane o powierzchni do 5.000 metrów kwadratowych włącznie bez względu na rodzaj użytkowania,

c) grunty niezabudowane o powierzchni ponad 5.000 metrów kwadratowych, jeżeli nie są stale użytkowane jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również jeżeli nie są pokryte lasami lub wodami, użytkowaniem dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa, lub gdy część powierzchni użytkowanej na powyższe cele nie przekracza 5.000 metrów kwadratowych.

(2) Jeżeli w nieruchomości, należącej do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych, a nieprzeznaczonej ulicą, placem publicznym lub cudzą własnością, część gruntu jest zabudowana w rozumieniu p. a) paragrafu niniejszego, a pozostała część jest niezabudowana, wówczas część niezabudowana również podlega podatkowi łącznie z zabudowaną częścią tej nieruchomości, o ile odpowiada warunkom wymienionym w p. p. b) i c).

(3) Parki podlegają podatkowi, bez względu na ich powierzchnię.

§ 3. Gdy znajdujące się na gruncie budynki lub inne budowle wolne są od podatku jako nowowzniesione (§ 14 p. a), wówczas grunt określony w § 2 ust. (1) p. a) również wolny jest od podatku.

Do art. 1 ust. (1) lit. B.

§ 4. (1) Na obszarze gmin wiejskich podatkowi podlegają:

a) niezwiązane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnem:

1) domy mieszkalne (wille, domy letniskowe i t. p.) i inne budynki (handlowe, zajęte na szkoły i t. p.) wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami,

2) budynki i inne budowle wraz z należącymi do nich podwórzami i placami, zajmowane przez zakłady przemysłowe, podlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu z wyjątkiem gorzelni rolniczych,

b) związane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnem budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami:

1) stale wynajmowane w całości lub w przeważającej części, a składające się więcej niż z 4 izb,

2) wydzierżawione oddzielnie od gospodarstwa rolnego, ogrodniczego lub leśnego.

(2) Przez „podwórze i place“ rozumie się grunty pod i między budynkami albo innymi budowlami oraz grunty przylegające do budynków lub budowli, np. grunt między budynkiem i ulicą-drogą.

§ 5. (1) Budynki, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodnictwem lub leśnem, wynajmowane sezonowo, nie podlegają podatkowi, chociażby składały się więcej niż z 4 izb.

(2) Budynek, wynajęty więcej niż w połowie powierzchni, uważa się za wynajęty w przeważającej części.

Do art. 1 ust. (2).

§ 6. Szklarnie (oranżerie) uważa się za związane z gospodarstwem ogrodnictwem.

Zaliczenie osiedli, wsi i t. p. w poczet miast.

O. M. S. z 23 lipca 1931 r. L. D. V. 2259/3. Na podstawie uchwały Rady Ministrów granice wielu miast zostały zmienione przez włączenie do gmin miejskich osiedli, wsi lub całych gmin wiejskich, niektóre zaś miejscowości wiejskie zostały zaliczone w poczet miast.

W miejscowościach nowoprzyłączonych do gmin miejskich względnie w nowoutworzonych miastach podatek od nieruchomości winien być wymierzany od dnia wejścia w życie danej uchwały Rady Ministrów. Należy pouczyć urzędy skarbowe: 1) że na obszarach nowoprzyłączonych do miast, państwowy podatek od nieruchomości winien być skuteczniany od chwili zmiany ustroju, nie według punktu B), lecz według punktu A) art. 1, 2) aby niezwłocznie po zmianie ustroju rozpoczynały przygotowawcze prace do wymiaru podatku od nieruchomości, a po ukończeniu tych prac natychmiast rozsyłały nakazy płatnicze.

Opodatkowanie placów budowlanych.

O. M. S. z 29 stycznia 1936 r. **L. D. V.** 30350/3/36. Postanowieniem p. 11 art. 1 w związku z art. 5 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 9) wygasta z dniem 15 stycznia 1936 r. moc obowiązująca art. 24 i 25 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r.

Od powyższego zatem terminu przestał obowiązywać państwo-
wy podatek od placów budowlanych jako samoistny podatek.

Nie jest to jednak równoznacznem z uwolnieniem placów budowlanych spod opodatkowania, gdyż obecnie place te położone w gminach miejskich podlegają na mocy art. 1 lit. A Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14) podatkowi od nieruchomości w rozmiarze w tym artykule określonym.

Wobec tej zmiany w opodatkowaniu placów nastąpiła też zmiana w ciążącym na właścicielach placów na mocy art. 58 p. 4 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) obowiązku przedkładania odrębnych wykazów tych placów, gdyż powołany wyżej art. 58 otrzymał obecnie odmienne brzmienie na mocy p. 15 art. 1 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1935 r. o zmianie Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13).

Zwracając uwagę na zaszłą zmianę w sposobie opodatkowania placów budowlanych zaznacza się, że odpowiednie dalsze zarządzenia nastąpią w czasie najbliższym.

Gminy wiejskie o uprawnieniach finansowych gmin miejskich.

O. M. S. z 23 lipca 1931 r. **L. D. V.** 2259/3. Przyznanie gminom wiejskim uprawnień finansowych gmin miejskich na podstawie art. 72 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymcz. ureg. fin. kom. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) nie czyni z tych gmin wiejskich miast w prawnym znaczeniu, wobec tego nie może być tam wymierzany podatek od lokali, a podatek od nieruchomości pobierać się winno według przepisów p. B) art. 1 dekretu o podatku od nieruchomości.

ART. 2. Wolne są od podatku:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, z wyjątkiem nieruchomości, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe, będące odrębnymi osobami prawnymi, jeżeli te nieruchomości nie są zwolnione od podatku na mocy szczególnych aktów prawnych,

2) nieruchomości, stanowiące własność związków samorządowych i międzykomunalnych, instytucyj ubezpieczeń społecznych, prawnie uzna-

nych związków i gmin wyznaniowych i ich instytucyj, zakładów opiekuńczych oraz instytucyj naukowych, oświatowych i dobroczynnych, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa wymienionych związków i instytucyj,

3) grunty pod drogami i placami, oddanemi do publicznego użytku,

4) grunty pod torami kolejowemi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,

5) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami, nie pozwalającemi na natychmiastową ich zabudowę,

6) nieruchomości spowodu złego stanu niezamieszkałe ani też nieużytkowane w inny sposób,

7) nieruchomości, zajęte na szpitale (art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),

8) nieruchomości, zajęte na gorzelnie rolnicze,

9) nieruchomości, wymienione w art. 1 ust. (1) lit. B pkt. 2), jeżeli składają się najwyżej z czterech izb,

10) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, dla

których podstawa wymiaru nie przekracza 100 złotych w stosunku rocznym.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 2 p. 1.

§ 7. Wolne są od podatku nieruchomości:

1) Państwowego Monopolu Solnego na mocy art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497),

2) Państwowego Monopolu Spirytusowego na mocy art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586),

3) Państwowego Monopolu Tytoniowego na mocy art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240),

4) przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” na mocy art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 105, poz. 879),

5) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705).

Do art. 2 p. 2.

§ 8. Przez związki „samorządowe” rozumie się związki samorządu terytorjalnego i gospodarczego.

§ 9. Za instytucje oświatowe, naukowe i dobroczynne uważa się instytucje, które w myśl statutu mają cele wyłącznie naukowe, oświatowe i dobroczynne, a których działalność ściśle odpowiada statutowi.

Do art. 2 p. 5.

§ 10. Wolne są od podatku grunty niemogące być zabudowane na podstawie obowiązujących przepisów, a w szczególności prawa budowlanego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 23, poz. 202 i Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 86, poz. 663) i prawa górniczego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 85, poz. 654) oraz rozporządzeń i zarządzeń właściwych władz, wydanych na podstawie tych przepisów.

Do art. 2 p. 6.

§ 11. Jeżeli część budynku spowodu złego stanu jest niezamieszкана ani też nieużytkowana w inny sposób, wówczas tylko ta część budynku wolna jest od podatku.

Do art. 2 p. 8.

§ 12. Przez „gorzelnie rolnicze“ rozumie się gorzelnie, wymienione w art. 33 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) i w § 96 i następnych rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 235).

Do art. 2 p. 10.

§ 13. Przepis art. 2 p. 10 nie odnosi się do gruntów niezabudowanych.

Do art. 2.

§ 14. Poza zwolnieniami, przewidzianymi w art. 2 i §§ 7 i 8, wolne są od podatku nieruchomości, którym z mocy szczególnych przepisów zwolnienie zostało przyznane, a w szczególności:

a) budynki lub ich części, podlegające ustawie z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173),

b) nieruchomości, stanowiące własność Państwowego Zakładu Emerytalnego na mocy art. 7 ust. (2) ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160),

c) grunty niezabudowane, utworzone ze scalenia działek w ciągu 2 lat od daty zatwierdzenia projektu scalenia na mocy art. 90 prawa budowlanego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 23, poz. 202),

d) nieruchomości, stanowiące własność Państw obcych, służące wyłącznie dla celów urzędowania ich akredytowanych przedstawicielstw dyplomatycznych lub ich przedstawicielstw konsularnych, dopuszczonych do urzędowania w Polsce — na mocy art. 1 ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 993); zwolnienie to nie narusza postanowień odrębnych ustaw i umów międzypaństwowych i przyznawane jest pod warunkiem wzajemności,

e) nieruchomości Państwowego Banku Rolnego na mocy art. 32 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 117, poz. 966).

Budynki lub części niezamieszkałe lub nieużytkowane.

O. M. S. z 27 lutego 1925 r. L. D. P. O. 322/IV. Jeżeli, wskutek zarządzenia władzy administracyjnej lub wskutek zniszczenia — budynek lub jego część nie były zamieszkane lub użytkowane w odpowiednim okresie wymiarowym, to, na prośbę płatnika, winny władze wymiarowe, po stwierdzeniu wyżej wspomnianych faktów, sprostować odpowiednio wymiar podatku i umorzyć — z tytułu nieprzystatności obiektu do użytku — podatek, przypadający od budynku lub jego części za czas faktycznego nieużytkowania.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z dnia 16 lutego 1928 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202)

O PRAWIE BUDOWLANEM I ZABUDOWANIU OSIEDLI.

ART. 90. Działki, utworzone wskutek scalenia, wolne są od podatków państwowych i samorządowych na przeciąg lat dwóch od daty zatwierdzenia projektu scalenia.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z dnia 11 lipca 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586)

O MONOPOLU SPIRYTUSOWYM, OPODATKOWANIU KWASU OCTOWEGO I DROŻDŻY ORAZ SPRZEDAŻY NAPOJÓW ALKOHOLOWYCH.

ART. 33. 1. Kontyngent odpędu będzie określany wyłączenie dla gorzelni rolniczych.

2. Gorzelniami rolniczemi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są gorzelnie stanowiące część składową gospodarstwa rolnego o obszarze gruntów ornych, nie mniejszym od ustalonego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzenia, lub stanowiące zakłady prowadzone na wspólny rachunek przez właścicieli gospodarstw rolnych, łącznie zawierających tenże obszar gruntów ornych, przyczem w obu przypadkach będą brać pod uwagę tylko grunty orne, znajdujące się od gorzelni w odległości, którą również ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Gorzelnie rolnicze obowiązane są pędzić spirytus na kontyngent zakupu z ziemniaków i zboża na sład oraz zużywać uzyskany przy produkcji spirytusu wywar i obornik w gospodarstwie

darstwach połączonych z gorzelniami. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może zezwalać w poszczególnych przypadkach na wyjątki od postanowień tego ustępu.

4. Gorzelnia, która przestaje odpowiadać któremukolwiek z warunków ust. 2 i 3, traci charakter gorzelni rolniczej w rozumieniu tego rozporządzenia i staje się gorzelnią przemysłową (art. 38 ust. 2). Gorzelnia taka, o ile będą jej przywrócone warunki niezbędne dla posiadania charakteru gorzelni rolniczej, odzyskuje ten charakter od najbliższej kampanji, o ile nie zachodzą przeszkody z art. 40 ust. 1, jeśli zaś takie przypadki zachodzą, dla odzyskania charakteru gorzelni rolniczej konieczne jest uzyskanie zezwolenia, przewidzianego w art. 19 tego rozporządzenia.

Budynki mieszkalne wzgl. części tychże budynków podpadają pod postanowienia art. 2 p. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości, o ile urzędnicy w budynkach tych zamieszkali, zajmują mieszkania nie na podstawie umowy najmu, za opłatą umownego komornego, lecz mieszkania te były im przydzielone służbowo i bezpłatnie (O. N. T. A. z 21. 11. 1933 r., l. rej. 8197/30; H).

ART. 3. (1) Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

- a) w gminach miejskich nieruchomość, należąca do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,
- b) w gminach wiejskich ogół przedmiotów podlegających podatkowi, należących do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych, a położonych na obszarze tej samej gromady, bądź na obszarze tej samej gminy, obejmującej jedną miejscowość (art. 15 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

(2) Grunt, na którym stoi budynek oraz podwórze przynależne do budynku, stanowią wraz z budynkiem jedną jednostkę podatkową nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 3 ust. (1).

§ 15. (1) Przez „części ułamkowe“ rozumie się części idealne, a więc nieposiadające określonych granic (np. własność $\frac{5}{7}$ budynku).

(2) Części budynku, posiadające określone granice, wydzielone hipotecznie, a stanowiące przedmiot odrębnej własności, uważa się za oddzielne jednostki podatkowe.

ART. 4. (1) Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych na skutek których nieruchomości bądź stała się przedmiotem podatku, bądź utraciła warunki uwolnienia od podatku.

(2) Jeżeli należność podatkowa zależy od istnienia budynku, obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowo używanie budynku przed jego wykończeniem.

(3) W miejscowościach, które uzyskały ustrój gminy miejskiej, oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej — obowiązek opłacania podatku według art.

1 ust. (1) lit. A powstaje od początku roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedni akt prawny.

(4) W miejscowościach, które utraciły ustrój gminy miejskiej, oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy miejskiej, zostały przyłączone do gminy wiejskiej — obowiązek opłacania podatku według art. 1 ust. (1) lit. B powstaje od początku roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedni akt prawny.

(5) W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie — obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. (2) i obejmuje także grunt.

ART. 5. (1) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomości utraciła cechy, uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 1, bądź uzyskała warunki uwolnienia od podatku, przewidziane w art. 2.

(2) W przypadku, określonym w art. 4 ust. (5), obowiązek podatkowy właściciela gruntu wygasa z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

ART. 6. (1) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

(2) Podstawę wymiaru podatku na rok podatkowy stanowi czynsz z tytułu najmu lub czynsz dzierżawny, należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

(3) Dla nieruchomości lub ich części, nieoddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę wymiaru przyjmuje się wartość czynszową, ustaloną w wysokości czynszu, jakoby został uzyskany w razie wynajęcia.

(4) Dla nieruchomości niewynajmowanych lub niewydzierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy wymiaru według ust. (2) i (3), za podstawę wymiaru przyjmuje się:

- a) dla budynków wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami — 5% ich wartości obiegowej,
- b) dla innych gruntów niezabudowanych — 3% ich wartości obiegowej.

(5) Przy ustalaniu wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

(6) Wartość obiegową ustala się na podstawie cen, płaconych w roku poprzedzającym rok podatkowy za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach. W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, jako wartość obiegową można

przyjąć, za zgodą płatnika, wartość ujawnioną w bilansie za ostatni okres operacyjny, poprzedzający rok podatkowy.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 6.

§ 16. (1) Przez czynsz „należny“ rozumie się czynsz, który najemca lub dzierżawca obowiązany jest płacić wynajmującemu albo wydzierżawiającemu.

(2) Gdy najemca lub dzierżawca oprócz czynszu, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązał się z tytułu najmu lub dzierżawy jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego, jednorazowych lub powtarzających się, wówczas do sumy czynszu dolicza się wartość tych świadczeń wykonanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy.

(3) Gdy w sumie należnego czynszu mieści się wynagrodzenie za specjalne świadczenia wynajmującego na rzecz najemcy (np. za ogrzewanie, za oświetlenie, za obsługę, za używanie mebli), wówczas wartość tych świadczeń, wykonanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy, potrąca się od sumy czynszu należnego.

(4) Zmiany (zwyżka, zniżka) w wysokości czynszu w ciągu roku podatkowego nie powodują zmiany podstawy wymiaru na ten rok.

§ 17. Przy ustalaniu wartości obiegowej nieruchomości lub ich części należy uwzględnić położenie nieruchomości i inne okoliczności, mające wpływ na jej wartość.

§ 18. (1) Dla nieruchomości wynajętej lub wydzierżawionej w całości, podstawę wymiaru ustala się według art. 6 ust. (2).

(2) Dla nieruchomości — wynajętej lub wydzierżawionej w części, a w pozostałej części zajętej przez właściciela lub oddanej do bezpłatnego używania lub użytkowania — podstawę wymiaru ustala się w sposób następujący:

a) z części wynajętej lub wydzierżawionej przyjmuje się czynsz należny według art. 6 ust. (2),

b) dla pozostałej części ustala się wartość czynszową według art. 6 ust. (3). W wypadku niemożności ustalenia wartości czynszowej dla tej pozostałej części, ustala się jej wartość obiegową i do podstawy wymiaru przyjmuje się 5% ustalonej

wartości obiegowej, jeżeli to są budynki lub budowle z posadzkami i placami, lub 3% ustalonej wartości obiegowej, jeżeli to są grunty niezabudowane.

(3) Dla nieruchomości — zajmowanej w całości przez właściciela lub w całości oddanej do bezpłatnego używania albo użytkowania — podstawę wymiaru ustala się według art. 6 ust. (3) lub art. 6 ust. (4).

Przykłady.

1) Nieruchomość, składająca się z budynku mieszkalnego i ogródka, dostępnego dla wszystkich lokatorów, jest wynajęta w całości. Komorne należne za 1935 rok wynosiło 5.000 zł.

Podstawę wymiaru na 1936 rok stanowi 5.000 zł.

2) Nieruchomość, składająca się z budynku mieszkalnego i 4.000 m² sadu, jest wynajęta w całości z wyjątkiem mieszkania właściciela. Komorne należne za 1935 rok z wynajętych lokali wynosiło 15.000 zł. Wartość czynszowa mieszkania właściciela za 1935 rok wynosi 1.500 zł. Sad został wydzierżawiony w 1935 r. za 500 zł. Podstawę wymiaru na 1936 rok stanowi 17.000 zł. Gdyby sad był użytkowany przez właściciela, wówczas podstawę wymiaru stanowiłoby 15.000 zł. oraz wartość czynszowa części nieruchomości, użytkowanej przez właściciela, ustalona jak w przykładzie Nr. 3.

3) Nieruchomość, składająca się z budynku mieszkalnego (willi) i sadu — ogrodu o powierzchni 2.500 m² zajmuje sam właściciel. Biegli ustalili, że w wypadku wynajęcia willi z sadem z ogrodem w 1935 roku otrzymanoby za cały rok 3.500 zł. Podstawę wymiaru na 1936 rok stanowić będzie 3.500 zł.

4) W nieruchomości, składającej się z budynku mieszkalnego (willi), z budynków gospodarczych i ogrodu o powierzchni 4.500 m², wynajęty został budynek mieszkalny i budynki gospodarcze w 1935 roku za sumę 4.000 zł. Właściciel nieruchomości, zamieszkujący w innej nieruchomości, pozostawił ogród dla własnego użytku. Ustalono, że za ogród, w wypadku wydzierżawienia, otrzymanoby 900 zł. Podstawę wymiaru na 1936 rok stanowi suma 4.900 zł.

5) Nieruchomość składa się z budynku mieszkalnego z posadzką, z budynków zajętych na zakład przemysłowy z przylegającym placem fabrycznym i sadu o powierzchni 7.000 m². Z budynku mieszkalnego otrzymano w 1935 roku 6.000 zł. Wartość czynszową mieszkania właściciela mieszczącego się w tym samym budynku, ustalono za 1935 r. na 4.000 zł. Wartość obiegową budynków, zajętych na zakład przemysłowy, z placem fabrycznym ustalono na 400.000 zł. Podstawę wymiaru na

1936 rok stanowi $6.000 + 4.000 + 20.000$ (5% od 400.000) = 30.000 zł. Sad podatkowi od nieruchomości nie podlega.

Okoliczność, że przedmiot podatkowy jest niewynajętym budynkiem fabrycznym, sama przez się nie uzasadnia jeszcze obliczenia do wymiaru podatku od nieruchomości wartości czynszowej nieruchomości na podstawie jej obiegowej wartości w myśl art. 6 (O. N. T. A. z 4. 6. 1929 r., l. rej. 2773/27; Z. W. Nr. 121 S.).

ART. 7. Podatek wynosi:

- a) od podstawy wymiaru, nieprzekraczającej 1.000 złotych — 8% podstawy wymiaru,
- b) od wyższej podstawy wymiaru — 12% podstawy wymiaru.

Do podatku pobiera się dodatek na rzecz związków samorządu terytorjalnego, który oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru (art. 9).

ART. 8. Podatek za każdy rok podatkowy płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada.

W sprawie sposobu i terminu zapłaty p. również art. 97 ord. pod.

Nabywca nieruchomości obowiązany jest solidarnie wraz ze zbywcą do zapłacenia należności podatku od nieruchomości z nabytej nieruchomości za czas przed jej nabyciem. Wysokość należności nie może być wyższa od podanej przez właściwą władzę skarbową na skutek prośby zainteresowanych płatników (art. 130 ord. pod.).

Użytkownik całej lub części nieruchomości grunтовой bądź też całej nieruchomości budynkowej odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatek od

nieruchomości, którego termin płatności przypada w czasie trwania użytkowania. Odnosi się to również odpowiednio do dzierżawcy, jeżeli na podstawie umowy dzierżawy obowiązany jest do płacenia podatku od nieruchomości (art. 131 ord. pod.).

Odpowiedzialność za zaległy podatek od nieruchomości nie stosuje się do nabywcy w trybie postępowania egzekucyjnego (art. 133 ord. pod.).

Należności z tytułu podatku od nieruchomości oraz z tytułu dodatku do tego podatku służy pierwszeństwo zaspokojenia w kolejności zastrzeżonej przepisami postępowania sądowego dla podatków i innych danin publicznych, należnych z nieruchomości (art. 134 ord. pod.).

ART. 9. Dodatek na rzecz związków samorządu terytorjalnego oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru.

ART. 10. Dla nieruchomości, zawierających lokale, objęte art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), za podstawę wymiaru podatku na rok podatkowy 1936 przyjmuje się w stosunku do tych lokali komorne (wartość czynszową) w wysokości dwunastokrotnego komornego (wartości czynszowej) z miesiąca grudnia 1935 r.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

§ 19. Przepisy art. 10 stosuje się również do lokali niewynajętych lub zajmowanych bezpłatnie, o ile objęte byłyby art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504) w przypadku wynajęcia.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1935 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504)

W SPRAWIE OBNIŻENIA KOMORNEGO ORAZ ZMIANY
USTAWY O OCHRONIE LOKATORÓW.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

I. OBNIŻENIE KOMORNEGO.

ART. 1. (1) Na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. obniża się podstawowe komorne mieszkań i lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych o 15%,

b) dla mieszkań większych oraz lokali przemysłowych i handlowych o 10%.

(2) Komorne za przedmiot najmu, który lokator w całości lub w części oddał w podnajem, ulega obniżeniu w tym samym stosunku co komorne płacone przez lokatora.

(3) Nie ulega obniżeniu komorne, którego wysokość została ustalona w umowie, zawartej w myśl art. 3 ustawy o ochronie lokatorów.

ART. 2. (1) Komorne w budynkach, nie podlegających ustawie o ochronie lokatorów, a należących do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorjalnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego, obniża się na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych o 15%,

b) dla mieszkań 4-izbowych (3-pokojowych) i większych o 10%.

(2) W domach, należących do zakładów ubezpieczeń społecznych, obniżenie, przewidziane w pkt. a) i b) ustępu poprzedzającego, następuje w stosunku do komornego płaconego za grudzień 1934 r.

ART. 11. Płatnikom, którzy w roku poprzedzającym rok podatkowy ponieśli co najmniej 10% ubytku w przychodzie, wskutek zaległości komornego, przypadających od lokatorów, o których mowa w art. 23 ustawy o ochronie lokatorów w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504) — władze skarbowe umorzą na indywidualne podania odpowiednią część wymierzonego podatku, proporcjonalnie do wspomnianego ubytku w przychodzie.

Odnośnie do ulg, odroczeń, możliwości spłat ratalnych i umorzenia podatku p. art. 122 i 123 ord. pod., oraz ustawy i rozporządzenia o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

ART. 12. (1) Wymiary dodatkowe państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich za czas do 1935 r. włącznie dokonywane będą według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 717) z zastosowaniem stawki wskazanej w art. 7 dekretu niniejszego.

(2) Istniejące w dniu wejścia w życie dekretu

niniejszego zaległości w państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich wraz z dodatkami, pobieranymi na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 878) i ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich i podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127), oraz zaległości z tytułu nadzwyczajnej daniny majątkowej, pobieranej na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) od płatników podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — łączy się w jedną ogólną sumę.

ART. 13. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszego dekretu wydał Minister Skarbu dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 259). Poszczególne przepisy tego rozporządzenia podane są przy tych postanowieniach niniejszego dekretu, do których się one odnoszą. Postanowienia wstępne i końcowe t. j. §§ 1 i 20 tego rozporządzenia stanowią:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do wymiaru podatku od nieruchomości poczynając od roku podatkowego 1936.

ART. 14. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego i stosuje się do wymiaru podatku od nieruchomości poczynając od roku podatkowego 1936.

(2) Jednocześnie uchyla się:

- a) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 717),
- b) ustawę z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 878),
- c) moc obowiązującą ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248), o ile dotyczy poboru w r. 1936 i 1937 nadzwyczajnej daniny majątkowej od

płatników państwowego podatku od nieruchomości.

(3) W art. 2 ust. (1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stempowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich i podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) wyrazy: „od placów budowlanych“ zastępuje się wyrazami: „od podatku od nieruchomości“.

PODATEK OD LOKALI

DEKRET
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ
z dnia 14 listopada 1935 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505)

O PODATKU OD LOKALI.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

ART. 1. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyjątkiem lokali, wymienionych w art. 2.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 1.

§ 2. (1) Lokalami, w rozumieniu art. 1, są wszelkiego rodzaju pomieszczenia mieszkalne, handlowe, biurowe i inne wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, piwnicami, składami i t. p., bądź wynajmowane, bądź oddawane do bezpłatnego używania, bądź też zajmowane w budynku własnym.

(2) Jeżeli ta sama osoba zajmuje w jednym budynku dwa lub więcej lokali, lecz lokale te nie łączą się ze sobą, np. wspólnym przedpokojem, schodami wewnętrznymi i t. p., to każdy

lokal opodatkowuje się odrębnie, chociażby nawet wynajęto je jedną umową za łącznym czynszem.

Gminy wiejskie o uprawnieniach finansowych gmin miejskich.

O. M. S. z 23 lipca 1931 r. L. D. V. 2259/3. Przyznanie gminom wiejskim uprawnień finansowych gmin miejskich na podstawie art. 72 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymcz. ureg. fin. kom. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) nie czyni z tych gmin wiejskich miast w prawnym znaczeniu, wobec tego nie może być tam wymierzany podatek od lokali, a podatek od nieruchomości pobierać się winno według przepisów p. B) art. 1 dekretu o podatku od nieruchomości.

ART. 2. Podatkowi od lokali nie podlegają:

- 1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;
- 2) lokale, zajmowane przez: urzędy państwowe lub samorządowe, instytucje naukowe, wyznaniowe, oświatowe i dobroczynne oraz szpitale, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim;
- 3) lokale lub ich części, zajęte przez zakłady przemysłowe (Cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym);
- 4) lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173), przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, jeżeli użytko-

wanie nastąpiło przed dniem 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, jeżeli użytkowanie nastąpiło po dniu 1 stycznia 1929 r.; przepis niniejszy nie odnosi się do lokali w gminach miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

5) lokale:

- a) zajęte przez uwierzytelnionych szefów przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonariuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,
- b) zajęte przez szefów oraz funkcjonariuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz
- c) służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj;

zwolnienia te będą przyznawane pod warunkiem wzajemności*);

- 6) lokale niezajęte;
- 7) lokale mieszkalne jedno i dwuizbowe;
- 8) lokale trzyizbowe zajmowane przez bezrobotnych, jeżeli nie mają oni sublokatorów.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 2 p. 1.

§ 3. Przez „domy modlitwy” rozumie się pomieszczenia, przeznaczone wyłącznie na stałe miejsca modlitwy.

Do art. 2 p. 2.

§ 4. (1) Przez „urzędy samorządowe” rozumie się urzędy samorządu terytorjalnego i gospodarczego.

(2) Wolne są od podatku lokale zajmowane przez:

a) Bank Polski na mocy art. 85 statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 113, poz. 966);

b) Państwowy Bank Rolny na mocy art. 32 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 117, poz. 966);

c) Państwowy Monopol Solny na mocy art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497);

d) Państwowy Monopol Spirytusowy na mocy art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586);

e) Państwowy Monopol Tytoniowy na mocy art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240);

f) Państwowy Zakład Emerytalny na mocy art. 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160);

g) przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” na mocy art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 105, poz. 879);

h) przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705).

*) P. ustawę z 3. 12. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 993).

(3) Lokale, zajęte przez wszystkie inne przedsiębiorstwa państwowe oraz przez wszystkie przedsiębiorstwa samorządowe podlegają podatkowi.

§ 5. (1) Mieszkania pracowników urzędów i instytucyj, wymienionych w art. 2 p. 2 i § 4 ust. (1) i (2), znajdujące się w lokalach tych urzędów i instytucyj, podlegają podatkowi bez względu na to, czy odnajmowane są za komornem czy też oddawane bezpłatnie lub przydzielane jako mieszkania służbowe.

(2) Lokale reprezentacyjne, wymienione w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82) wolne są od podatku.

§ 6. (1) Lokale urzędowe władz i instytucyj uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również pomieszczenia seminarjów duchownych, domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnice oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa — wolne są od podatku.

(2) Natomiast podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali, zajętych na cele urzędowe (np. kancelarię stanu cywilnego).

§ 7. (1) Za lokale, zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne, uważa się lokale, zajęte przez zakłady służące wyłącznie celom naukowym, oświatowym i dobroczynnym.

(2) Lokale zajmowane przez związki, stowarzyszenia i inne organizacje, które w statutach mają wskazane między innymi cele naukowe, oświatowe i dobroczynne — nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

§ 8. „Szpitalami“ w rozumieniu dekretu są szpitale, wymienione w art. 3 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).

Do art. 2 p. 3.

§ 9. (1) Wolne są od podatku lokale, zajęte przez zakłady przemysłowe, wymienione w części II lit. C taryfy stawiającej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, zarówno opłacające podatek przemysłowy, jak i od tego podatku ustawowo zwolnione.

(2) Lokale zajęte na biura, składy, pomieszczenia gospodarcze i t. p. zakładów przemysłowych wolne są od podatku, jeżeli znajdują się przy zakładach przemysłowych (w tym samym budynku, w którym mieści się zakład przemysłowy, lub w obrębie kompleksu budynków, zajętych przez taki zakład).

(3) Jeżeli zakład przemysłowy zajmuje część lokalu, a druga część tego samego lokalu jest zajęta na mieszkanie, wówczas podatek wymierza się tylko od części mieszkalnej według stawki właściwej dla opodatkowanej części lokalu.

Przykład.

a) Pracownia krawiecka zajmuje dwie izby w pięcioizbowym lokalu. Podatek wymierza się tylko od pozostałych 3 izb mieszkalnych według 8% stawki podatkowej.

b) Pracownia szewcka zajmuje jedną izbę w trzyizbowym lokalu. Podatku nie wymierza się, ponieważ część mieszkalna wolna jest od podatku na podstawie art. 2 p. 7.

(4) Izbę, używaną równocześnie na zakład przemysłowy i mieszkanie, uważa się za izbę mieszkalną.

Do art. 2 p. 4.

§ 10. (1) Lokale w budowlach przebudowanych nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

(2) Zwolnienia od podatku przyznaje się z urzędu na podstawie dowodów, posiadanych przez urzędy skarbowe dla celów podatku od nieruchomości.

(3) Gminami miejskimi, zaliczonymi do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej, są: Busko-Zdrój, Ciechocinek, Druskieniki, Inowrocław, Krynica-Zdrój, Krzeszowice, Otwock, Rymanów, Zakopane i Zaleszczyki.

Do art. 2 p. 7.

§ 11. Jeżeli część lokalu zajęta jest na zakład handlowy, a część na mieszkanie, wówczas podatkowi podlega cały lokal.

Do art. 2 p. 8.

§ 12. Zwolnienia od podatku udziela się pod warunkiem przedstawienia odpowiedniego dowodu z biura pośrednictwa pracy Funduszu Pracy lub z zarządu gminy stwierdzającego, że ubiegający się o zwolnienie od podatku jest bezrobotnym. Ponadto ubiegający się o zwolnienie powinien przedstawić władzy wymiarowej zaświadczenie właściciela (administratora) domu, w którym zamieszkuje, stwierdzające, od jakiego czasu jest on bezrobotnym, jakiego rodzaju praca stanowi jego zawód i czy posiada on sublokatora.

Pobieranie zasiłku nie pozbawia bezrobotnego prawa do zwolnienia od podatku.

Podatek od lokali zajmowanych przez poselstwa i urzędy konsularne.

O. M. S. z 12 listopada 1935 r. L. D. V. 10865/3/35. Według odnośnych ustaw podatkowych Państwa Belgijskiego lokale zajmowane przez urzędy dyplomatyczne i przez konsulaty państw obcych w nieruchomościach niestanowiących własności tych państw podlegają podatkowi od lokali.

Zajmowane zatem na potrzeby urzędowe przez Poselstwo i przez Konsulaty Państwa Belgijskiego lokale, gdy te nie stanowią własności wymienionego Państwa na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 848) względnie, gdy nie znajdują się w nieruchomościach stanowiących własność tegoż Państwa podlegają podatkowi od lokali na zasadzie art. 2 p. 5 lit. c), że nie zachodzi zastrzeżony pod tym p. 5 powyższego postanowienia ustawowego warunek wzajemności.

Wobec powyższego stanu prawnego o ile omawiane lokale nie były dotychczas opodatkowywane podatkiem od lokali, należy je poddać opodatkowaniu tym podatkiem począwszy od r. 1936.

Kursy szkolne.

O. M. S. z 10 października 1932 r. L. D. V. 20133/3/32. Kursom szkolnym prywatnym, handlowym, maturalnym i t. p. odbywanym w specjalnie na ten cel wynajętych pomieszczeniach przysługuje uwolnienie od podatku odnośnych lokali; natomiast o ile kursa te odbywają się w prywatnych mieszkaniach w pewnych godzinach, to lokale te jako mieszkania podlegają opodatkowaniu.

Duchowieństwo — lokale urzędowe.

O. M. S. z 10 listopada 1926 r. L. DPO. 2948/IV. Zwolnienia od podatku od lokali, lokali urzędowych — winne mieć zastosowanie do lokali, należących do pomieszczeń urzędowych wszystkich uznanych w Państwie wyznań religijnych.

W sprawie podatku od lokali od kancelaryj notariuszów.

O. M. S. z 27 grudnia 1933 r. L. D. V. 48378/3/33. Zakres działania i charakter notariuszów normuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 609), zawierające prawo o notariacie.

W myśl art. 1 powołanego prawa notariusz jest funkcjonariuszem publicznym, powołanym do sporządzania aktów i dokumentów, którym strony zobowiązane są lub pragną nadać znamię wiary publicznej oraz do spełniania innych czynności, zleconych mu przez prawo.

Z powyższego określenia charakteru notariuszów jako funkcjonariuszów publicznych wypływa, że nie mogą być oni podciągnięci ani pod pojęcie urzędu, ani też instytucji państwowej, gdyż są tylko osobami przez Państwo uprzywilejowanymi do działania z mocą urzędową w zakresie ściśle przez powyższe prawo o notariacie zakreślonym.

Gdy zaś w art. 2 dekr. o pod. od lokali nie zostały wymienione jako wolne od podatku lokale zajmowane na kancelarje przez funkcjonariuszów publicznych, przeto lokale te podlegają obowiązkowi podatkowemu na zasadzie ogólnej t. j. na zasadzie art. 1 wymienionego wyżej dekrety.

O. M. S. z 30 kwietnia 1934 r. L. D. V. 626/3/34. Ponieważ w okólniku z dnia 27 grudnia 1933 r. L. D. V. 48378/3/33, wydanym w sprawie podatku od lokali od kancelarii notariuszów wszelkie odmiennie od tego okólnika poprzednie wyjaśnienia, udzielane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, nie zostały równocześnie odwołane, przeto w okręgach tych Izb Skarbowych, w których na zasadzie powyższych wyjaśnień kancelarie notariuszów zwalniane były od podatku od lokali — należy zwolnienia te utrzymać aż po koniec roku 1933 z uwagi, że w myśl art. 150 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r., zawierającego Prawo o notaryjacie (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 609), rozporządzenie to weszło w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Podatek od lokali zajmowanych przez biura komorników.

O. M. S. z 22 maja 1934 r. L. D. V. 19217/3/34. W myśl § 1 w związku z ust. 1 § 40 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 1932 r. o komornikach (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 886) komornik jest urzędnikiem państwowym, powołanym do pełnienia czynności egzekucyjnych i innych, wskazanych w ustawach i otrzymuje ze Skarbu Państwa uposażenie, określone w ustawie o uposażeniu urzędników państwowych.

Na zasadzie § 32 w związku z ust. 2 §§ 31 i 40 powołanego wyżej rozporządzenia komornik powinien utrzymywać biuro, w którym może do załatwiania czynności kancelaryjnych zatrudniać na własny koszt personel pomocniczy, zaś na pokrycie kosztów tegoż biura (wydatki osobowe i rzeczowe) zatrzymuje dla siebie 40% pobieranych za czynności opłat.

Z zestawienia powyższych postanowień wynika, że biuro komornika jest prywatnem biurem urzędnika państwowego, w którym tenże utrzymuje personel pomocniczy na zasadzie zawartych umów o świadczenie usług.

Wobec tego, że biuro komornika posiada charakter prywatny i skutkiem tego nie może być zaliczone do urzędów państwowych, zajmowany na to biuro lokal podlega opłacie podatku od lokali.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82)

O OPŁATACH ZA MIESZKANIA, ZAJMOWANE PRZEZ FUNKCJONARIUSZÓW PAŃSTWOWYCH W BUDYNKACH PAŃSTWOWYCH, PRZEZ SKARB PAŃSTWA WYNAJMOWANYCH LUB ADMINISTROWANYCH.

§ 1. (2) Za lokale reprezentacyjne uznaje się lokale łącznie z pomieszczeniami ściśle mieszkalnemi, użytkowane przez Prezesa Rady Ministrów, Ministrów, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wojskowych i Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Szefa Sztabu Głównego, Inspektorów

Armji, Wojewodów i Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej, o ile lokale te mieszczą się w gmachach państwowych lub w gmachach, przez Skarb Państwa w całości bądź częściowo wynajmowanych lub administrowanych.

(4) Do lokali reprezentacyjnych zalicza się także mieszkania, zajmowane w gmachach, oddanych Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej, przez Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu oraz mieszkania, które funkcjonariuszom państwowym i wojskowym przyznaje w gmachach, oddanych Prezydentowi Rzeczypospolitej, dla celów reprezentacyjnych — Prezydent Rzeczypospolitej, w gmachach, oddanych Sejmowi i Senatowi — odpowiednio Marszałek Sejmu lub Marszałek Senatu, a w innych gmachach reprezentacyjnych — Prezes Rady Ministrów

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382)

O ZAKŁADACH LECZNICZYCH.

ART. 3. Zakłady lecznicze dla osób, potrzebujących stałego pomieszczenia dzielą się na:

a) szpitale, gdy są prowadzone bez zamiaru osiągnięcia zysków,

b) lecznice, gdy są utworzone i prowadzone z zamiarem osiągnięcia zysku.

W CZĘŚCI II LIT C TARYFY STANOWIĄCEJ ZAŁĄCZNIK DO ART. 23 USTAWY O PAŃSTWOWYM PODATKU PRZEMYSŁOWYM wymienione są następujące przedsiębiorstwa: kopalnie węgla kamiennego, kopalnie rudy, kopalnie nafty lub gazów ziemnych, młyny mączne, gorzelnie, browary, cukrownie, zakłady drożdżowo-gorzelnicze, fabryki drożdży prasowanych, fabryki wódek, rektyfikacje okowity, rafinerje cukru, miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę, fabryki zapalek, przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie, przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów, przedsiębiorstwa blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła i stearyny, garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu,

gudronitu, parafiny i cerezyny, oraz wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, niewymienione powyżej, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.

Niezbędnym wymogiem uznania pewnych środków za publiczne, jako kryterjum instytucji dobroczynnej z art. 2 p. 2 jest związanie środków przeznaczeniem na utrzymanie instytucji w sposób, uchylający możliwość innego zadysponowania (Zasada prawna) (O. N. T. A. z 9. 11. 1931 r., l. rej. 2435/29; Z. W. Nr. 491 S.).

Zakład kąpielowy, prowadzony przez gminę wyznaniową żydowską, wolny jest od podatku od lokali, jeżeli jest całkowicie przeznaczony na kąpiele rytualne lub jeśli, mając charakter zakładu dobroczynnego, jest utrzymywany ze środków publicznych (Zasada prawna) (O. N. T. A. z 7. 4. 1930 r., l. rej. 1779/28; O. H. poz. 974).

Kursy kosmetyczne, prowadzone na podstawie pozwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, są szkołą w rozumieniu art. 2 p. 2 (O. N. T. A. z 3. 4. 1930 r., l. rej. 3275/28; O. H. poz. 975).

Lokal firmy upadłej nie może być uważany za lokal, zajmowany przez urząd, a przeto nie podlega zwolnieniu od podatku od lokali na podstawie art. 2 p. 2 (Zasada prawna) (O. N. T. A. z 12. 12. 1929 r., l. rej. 507/28; O. H. poz. 976).

ART. 3. Do opłacania podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 3.

§ 13. Osobami zajmującymi lokal są nie tylko osoby mieszkające, prowadzące przedsiębiorstwo lub wykonywające zawód w lokalu, ale również i te osoby, które lokal wynajęły lub pozostawiły do własnego użytku na jakiegokolwiek cele, chociażby lokalu tego nie użytkowały.

Jedynie ten, kto posiada tytuł prawny do zajmowania lokalu, może odpowiadać pojęciu osoby, zajmującej lokal, o której, jako obowiązanej do zapłaty podatku od lokali, jest mowa w art. 3 (Teza) (O. N. T. A. z 3. 4. 1935 r., l. rej. 10799/31; O. P. A. poz. 1113).

Przez „osoby, zajmujące lokal“, które obowiązane są

do zapłaty podatku od lokali (art. 3) należy rozumieć nie tylko lokatorów, t. j. osoby, które zajmują lokal z tytułu najmu, lecz wogóle osoby, które zajmują lokal z jakiegokolwiek bądź tytułu (O. N. T. A. z 30. 12. 1929 r., l. rej. 534/28; O. H. poz. 967).

ART. 4. (1) Podstawę wymiaru podatku na okres podatkowy stanowi faktyczne komorne z roku poprzedzającego okres podatkowy.

(2) Dla lokali niezajętych lub zajmowanych bezpłatnie w roku poprzedzającym okres podatkowy, podstawę wymiaru podatku stanowi wartość czynszowa z roku poprzedzającego okres podatkowy; wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskanoby w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku i jego przeznaczenie, wielkość lokalu i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 4 i 11.

§ 14. (1) Przez „faktyczne komorne” rozumie się komorne, które najemca obowiązany jest płacić wynajmującemu.

(2) Jeżeli lokator oprócz komornego, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązał się z tytułu najmu jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, pracy lub innej formie) jednorazowych lub powtarzających się, to do sumy komornego dolicza się wartość tych świadczeń, wykonanych w ciągu roku, poprzedzającego okres podatkowy.

(3) Jeżeli jednak lokal został wynajęty z umeblowaniem, opałem, światłem, obsługą i t. p. świadczeniami ze strony właściciela budynku, wówczas od sumy umówionego komornego należy potrącić wartość tych świadczeń, o ile zostały one objęte komornem.

(4) Jeżeli lokator opłaca tylko część komornego, a pozostałą część opłaca za niego służbodawca lub inna osoba, wówczas

czas za podstawę wymiaru przyjmuje się sumę komornego należnego właścicielowi budynku.

(5) Jeżeli opodatkowaniu podlega część lokalu, wówczas za podstawę wymiaru przyjmuje się odpowiednią część komornego należnego za cały lokal.

§ 15. (1) Podstawę wymiaru ustala się na każdy rok dwuletniego okresu podatkowego w wysokości należnego komornego lub w wysokości wartości czynszowej z roku kalendarzowego, poprzedzającego okres podatkowy.

(2) Dla lokali, za które komorne zostało obniżone na mocy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), podstawę wymiaru na każdy rok okresu podatkowego 1936—1937 ustala się w wysokości dwunastokrotnego komornego z grudnia 1935 r. W tej samej wysokości ustala się wartość czynszową lokali zajmowanych bezpłatnie, jeżeliby lokali tych dotyczyła zniżka komornego w przypadku ich wynajęcia.

Podatek od lokali — od lokali wieloizbowych, hoteli, pensjonatów, pokoiów umeblowanych i t. p.

O. M. S. z 9 grudnia 1935 r. L. D. V. 32065/3/35. Na sprawozdanie z dnia 17 września 1935 r. Nr. W. II. 85/4/25/Og/35 wyjaśnia się następująco:

Z zestawienia postanowień art. 2 ust. 1 lit. f) z postanowieniami art. 6 ust. 1 lit. e) ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) wynika niewątpliwie, że tylko dziennie wynajmowane pomieszczenia w hotelach, gospodach i pensjonatach (pokojach umeblowanych) nie podlegają przepisom wymienionej ustawy, natomiast same lokale zajmowane przez wymienione przedsiębiorstwa, przepisom też ustawy podlegają.

Zarazem zwraca się uwagę na postanowienie art. 4 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505).

ART. 5. Stopa podatku wynosi:

- 1) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — 8% podstawy wymiaru,
- 2) dla lokali czteroiizbowych i większych — 12% podstawy wymiaru.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 5.

§ 16. Za „izby“ uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia, jak pokoje mieszkalne, kuchnie, pokoje dla służby, sklepy, sale, pokoje biurowe i t. p., z wyjątkiem łazienek, spiżarni, werand, przedpokojów, korytarzy i t. p. pomieszczeń, które nawet po poczynieniu odpowiednich przeróbek nie nadają się do zamieszkania lub prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego oraz wykonywania zawodu.

ART. 6. (1) Podatek od lokali wymierza się na okresy dwuletnie; po raz pierwszy na lata 1936 i 1937.

(2) Zmiany wysokości komornego lub wartości czynszowej, przekraczające 10% wysokości ustalonej podstawy wymiaru (art. 4), powstałe w pierwszym roku dwuletniego okresu wymiarowego, powodują odpowiednią zmianę wymiaru na drugi rok tego samego okresu wymiarowego.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 6.

§ 17. (1) Podatek oblicza się oddzielnie na każdy rok okresu podatkowego, lecz w tej samej wysokości.

(2) Przez „zmiany“ (art. 6 ust. 2) rozumie się zwyżkę lub zniżkę komornego albo wartości czynszowej.

ART. 7. Podatek od lokali za każdy rok płatny jest w dwóch równych ratach półrocznych: za I półrocze — do dnia 30 kwietnia*), za II półrocze — do dnia 31 października.

*) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 248) o przesunięciu terminu płatności I raty podatku od lokali za rok 1936.

§ 1. Termin płatności pierwszej raty podatku od lokali za rok 1936, określony w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), przesuwa się do dnia 31 maja 1936 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

O płatności podatku od lokali p. również art. 97 ord. pod.

Odnośnie do ulg, odroczeń, możliwości spłat ratalnych i umorzenia podatku p. art. 122 i 123 ord. pod. oraz ustawy i rozporządzenia o ulgach w spłacie zaległości podatkowych. Ponadto odnośnie do lokali mieszkalnych jedno i dwu-izbowych i umorzenia podatku przypadającego od tych lokali za czas do dnia 1 stycznia 1936 r. p. art. 12 dekretu o podatku od lokali.

Za podatek od lokali odpowiadają solidarnie z najemcą jego małżonek, wstępni, zstępni, przysposobieni i rodzeństwo, zamieszkali z nim stale razem w lokalu, będącym przedmiotem opodatkowania (art. 129 ord. pod.).

ART. 8. (1) Obowiązek podatkowy powstaje od początku następnego miesiąca po:

- 1) zajęciu lokalu,
- 2) utracie przez lokal zwolnienia z art. 3.

(2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca, w którym:

- 1) lokal opróżniono,
- 2) lokal uzyskał zwolnienie z art. 3.

(3) W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy miejskiej, obowiązek podatkowy powstaje albo wygasa od następnego miesiąca po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw odpowiednich aktów prawnych.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE.

Do art. 8.

§ 18. (1) Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale

mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, wówczas tak do lokalu podzielonego jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy art. 8 ust. (1) i (2).

(2) Od lokali, dla których obowiązek opłacania podatku powstał w ciągu dwuletniego okresu podatkowego, podatek wymierza się na pozostały czas tego okresu.

(3) Do części miejscowości, wyłączonych z gmin miejskich lub przyłączonych do gmin miejskich, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ust. (3) art. 8.

ART. 9. Wpływy z podatku od lokali dzieli się w sposób następujący:

- 1) 40% otrzymują gminy miejskie,
- 2) 34% otrzymuje Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast,
- 3) 23% otrzymuje fundusz Kwaterunku Wojskowego,
- 4) 3% otrzymuje Skarb Państwa za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku.

ART. 10. Art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 23. Głównem źródłem dochodów Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast jest część wpływów z podatku od lokali oraz państwowy podatek od placów budowlanych“.

ART. 11. Podstawę wymiaru podatku na okres 1936—1937 od lokali, objętych art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia

komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), stanowi dwunastokrotne komorne za grudzień 1935 r.

ART. 12. Umarza się zaległości w podatku od lokali, przypadającym za czas do dnia 1 stycznia 1936 r. od jedno i dwu-izbowych lokali mieszkalnych.

W sprawie umorzenia podatku od lokali.

O. M. S. z 29 listopada 1935 r. L. D. V. 38483/1/35. Zgodnie z postanowieniami art. 12 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505) zaległości w podatku od lokali, przypadającym za czas do dnia 1 stycznia 1935 r. od jedno i dwu - izbowych lokali mieszkalnych, podlegają umorzeniu.

Ponieważ postanowienia powyższego przepisu w myśl art. 14 Dekretu wchodzi w życie dopiero z dniem 1 stycznia 1936 r., Ministerstwo Skarbu poleca, aby do tego czasu wszelkie kroki egzekucyjne w odniesieniu do podlegających umorzeniu w myśl powyższego należności podatku od lokali jak również w odniesieniu do kosztów egzekucyjnych, powstałych na skutek ściągania omawianych zaległości, zostały bezzwłocznie wstrzymane.

Zarazem celem usunięcia mogących powstać wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż przepis art. 12 obejmuje również i należności z tytułu podatku od lokali za IV kwartał 1935 r., art. 12 bowiem umarza nie zaległości powstałe do dnia 1 stycznia 1936 r., lecz zaległości w podatku, przypadającym za czas do 1 stycznia 1936 r.

Zarządzenie co do odpisania z ksiąg bierczych umorzonych zaległości podatku od lokali oraz co do odłożenia do grupy III dotyczących tytułów wykonawczych zostanie wydane dodatkowo.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 19 lutego 1936 r. L. D. V. 2517/1/36.

Nawiązując do okólnika z dnia 29 listopada 1935 r. L. D. V. 38483/1/35 w sprawie umorzenia podatku od lokali (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 34, poz. 792), Ministerstwo Skarbu, w wykonaniu art. 12 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), zarządza odpisanie z ksiąg bierczych zaległości w podatku od lokali, przypadających od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych, przyczem ustala następujący tryb postępowania:

1) Dział wymiarowy sporządzi, na podstawie wykazów najemców (akt wymiarowych), dotyczących roku podatkowego 1935, imienny wykaz, według załączonego wzoru, płatników podatku od lokali od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych, wypełniając w nim pierwsze 4 kolumny, i przekaże ten wykaz działowi rachunkowo-kasowemu.

Zwraca się tu uwagę, że na podstawie art. 12 wyżej powołanego dekretu umorzeniu podlegają zaległości w podatku od lokali, wymienionym wyłączenie od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych. Lokale zatem 1 i 2-izbowe, użytkowane chociażby w części na inne cele (zakład handlowy, biuro, gabinet dentystyczny, lekarski, kancelarię adwokacką i t. p.) z omawianej ulgi nie korzystają.

Wyjątek czyni się jedynie dla tych 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych, w których poza mieszkaniem część lokalu zajęta jest pod pracownię rzemieślniczą lub zakład przemysłowy, prowadzony przez właściciela lokalu. Zaległości w podatku od lokali za rok 1935 i lata poprzednie od tych lokali umarza się na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr. 50, poz. 336), to też lokale te należy również objąć wykazem.

2) Na podstawie otrzymanego wykazu dział rachunkowo-kasowy odpisze w księgach bierczych, z powołaniem się na „art. 12 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14. XI. 1935 roku”, zaległości podatkowe, odnoszące się do wymienionych w wykazie pozycji wymiarowych, zarówno za rok 1935, jak i za lata poprzednie, wypełniając równocześnie kolumny 5, 6, 7 i 8 wykazu.

Pozycje wykazu, dotyczące płatników, nieposiadających zaległości, należy skreślić przez całą długość wiersza.

Ponieważ wykaz ten nie będzie obejmował zaległości w podatku z lat ubiegłych od 1 i 2-izbowych lokali mieszkalnych tych osób, które w r. 1935 płatnikami tego podatku już nie były, albo też miały przypis podatku z tytułu zajmowania innego lokalu, przeto dział rachunkowo-kasowy wspólnie z działem wymiarowym sprawdzi wszystkie zaległości, figurujące na kontach płatników, którzy w roku 1935 nie mieli przypisu, z wykazami najemców (aktami wymiarowymi) za ostatni rok podatkowy, co do którego figuruje zaległość, i uzupełni wykaz przez dodanie pozycji, obejmujących zaległości, podlegające umorzeniu.

3) Po wykonaniu wymienionych w poprzednim punkcie czynności kierownik działu rachunkowo-kasowego sprawdzi nazwiska płatników i sumy, uwidocznione w wykazie, z odpisami, dokonanymi w księgach bierczych, poczem wyprowadzi ogólną sumę odpisów, podpisze wykaz i przekaże go działowi wymiarowemu celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia do właściwego rejestru przypisów i odpisów.

4) Dział wymiarowy, po przeprowadzeniu ogólnej sumy odpisu przez rejestr przypisów i odpisów i podpisaniu przez naczelnika urzędu, przekaże omawiany wykaz działowi egzekucyjnemu, który na jego podstawie wyeliminuje z grup czynnych wszystkie tytuły wykonawcze, obejmujące zaległości umorzone, wypełniając jednocześnie kolumny 9 i 10 wykazu.

Tytuły, obejmujące wyłącznie zaległości umorzone, należy złożyć do grupy III, po uprzednim wykreśleniu ich z ewidencji, tytuły zaś, obejmujące równocześnie zaległości aktualne, po wykreśleniu w nich zaległości umorzonych, złożyć do właściwych grup czynnych, celem dalszego kontynuowania egzekucji.

Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykaz odpisów winien być przechowywany przy rejestrze przypisów i odpisów, jako uzupełniający go załącznik.

Gdyby w czasie tej akcji niektórych akt wymiarowych w urzędzie nie było, np. z powodu wysłania ich do izby skarbowej, należy zwrócić się o ich natychmiastowy zwrot.

Całkowitą akcję odpisów należy przeprowadzić w księgach bierczych bieżącego roku budżetowego.

Oдноśnie do innych umorzeń i ulg p. art. 122 i 123 ord. pod. oraz ustawę i rozporządzenia o spłacie zaległości podatkowych.

ART. 13. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszego dekretu wydał Minister Skarbu dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 258). Poszczególne przepisy tego rozporządzenia podane są przy tych postanowieniach niniejszego dekretu, do których się one odnoszą. Postanowienia wstępne i końcowe t. j. §§ 1 i 19 tego rozporządzenia stanowią:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od lokali.

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do wymiaru podatku od lokali, począwszy od okresu podatkowego 1936—1937.

ART. 14. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Jednocześnie uchyla się ustawę z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 718).

**Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P.
Nr. 22, poz. 173)**

O ULGACH DLA NOWOWZNASZONYCH BUDOWLI.

ART. 1. Nowowznoszone budowle, jak również części nadbudowane i przybudowane, tak mieszkalne jak i przeznaczone do celów handlowych lub przemysłowych, jeżeli budowa, nadbudowa lub przybudowa wykończona będzie do końca roku 1940, są zwolnione na okres piętnastoletni od chwili chociażby tylko częściowego ich użytkowania:

- a) od podatków od nieruchomości lub budynkowych, pobieranych na rzecz Państwa, jako też związków samorządowych;
- b) od wszelkiego rodzaju podatków i opłat, dla których podstawą wymiaru są podatki od nieruchomości lub budynkowe, z wyjątkiem opłat, przewidzianych w art. 19 i 31 ustawy z dnia 10. grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32).

ART. 2. Dochody, płynące z nowowznoszonych domów mieszkalnych w gminach miejskich, jeżeli ich budowa wykończona będzie do końca 1940 r., zwolnione są od podatku dochodowego do końca piętnastego roku podatkowego od chwili ukończenia budowy.

ART. 3. (1) Osobom fizycznym, prawnym i członkom spółdzielni mieszkaniowych i mieszkaniowo-budowlanych, które do końca 1940 r. wybudują domy mieszkalne, służy prawo potrącenia z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu według działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym sum, będących częścią tego dochodu, a zużytych na budowę.

(2) Prawo potrącenia służy osobom, wymienionym w ust. 1, również wówczas, gdy wybudowane przez nie domy przejdą w ręce osób trzecich.

ART. 4. (1) Przewidziane w art. 3 ulgi będą mogły być warunkowo przyznawane jeszcze przed ukończeniem budowy, poczynając od roku następnego po jej rozpoczęciu.

(2) Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wydaje przepisy co do trybu i warunków przyznawania ulg, przewidzianych w ust. 1, okresu czasu, w którym potrącenia takie mogą być uskuteczniane, oraz skutków niedotrzymania warunków, pod którymi ulgi zostały przyznane.

ART. 5. Przybudowy, nadbudowy i przebudowy, jeżeli przez to powstają nowe lokale mieszkalne, traktuje się, w odniesieniu do ulg w zakresie podatku dochodowego (art. 2—4), narówni z budową nowych domów*).

ART. 12 (1) Ulg, przewidzianych w art. 1—6, udziela się na skutek indywidualnych podań płatników. Do udzielania ulg z art. 1 właściwe są władze pierwszej instancji, które uskuteczniają wymiar odnośnych podatków, do udzielania zaś ulg z art. 2—6 urzędy skarbowe. Przepisy co do terminu składania podań oraz trybu przyznawania ulg wydaje Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

ART. 13. (1) W sprawie zwolnień od podatków i opłat komunalnych, przewidzianych w art. 1, stosują się na obszarze województwa śląskiego przepisy ustaw śląskich.

(2) W przypadkach, w których ustawa niniejsza powołuje się na przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), należy co do obszaru województwa śląskiego stosować odpowiednio przepisy ustaw śląskich o pomocy kredytowej na cele budowlane i budowlano-mieszkaniowe z funduszków Skarbu Śląskiego.

ART. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

ART. 15. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1933 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

(2) Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą art. art. 31, 32, 33 i 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), punkty 6 i 7 ustępu pierwszego, tudzież ustęp drugi art. 54 ustawy z dnia 1. lipca

*) Art. 6—11 opuszczono, jako dotyczące opłat stemplowych oraz podatków majątkowego, od darowizn i podatku komunalnego od towarów, przewożonych drogami i kolejami żelaznymi.

1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12. września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowo wznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508). Uprawnienia, nabyte na mocy tych przepisów do ubiegania się o udzielenie ulg, trwają nadal; ulgi te w granicach dotychczasowych przepisów będą jednak przyznawane w trybie, przewidzianym niniejszą ustawą.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego

1. Ulga podatkowa z ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli przysługuje osobie, na której ostatecznie koszt powstaje nowy obiekt budowlany i to skutkiem celowej działalności gospodarczej tej jednostki, skierowanej właśnie na powstanie nowego domu mieszkalnego (O. N. T. A. z 26. 6. 1934 r., l. rej. 3439/32; O. P. A. poz. 740).

2. Okoliczność, iż dochód członka rodziny podlega w myśl art. 11 ust. o pod. doch. opodatkowaniu u głowy rodziny, nie wyklucza potrącenia opodatkowanego dochodu na zasadzie ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli sum, zużytych przez tego członka rodziny na budowę domu mieszkalnego w granicach wysokości jego dochodu, doliczonego do dochodu głowy rodziny (O. N. T. A. z 9. 6. 1933 r., l. rej. 4815/31; R. P. z r. 1934, strona 217, poz. 14).

3. Ulga z ustawy o nowowznoszonych budowlach odnosi się do dochodu z domów, wybudowanych na obszarze, na którym ta ustawa obowiązuje, bez względu na to, czy właściciel domu podlega opodatkowaniu na tym obszarze, czy też poza nim (O. N. T. A. z 10. 10. 1934 r., l. rej. 6555/30; O. P. A. poz. 896).

4. Sposób uregulowania tytułu własności nowozbudowanego domu nie przesądza kwestji prawa do ulg z ustawy o nowowznoszonych budowlach (O. N. T. A. z 9. 1. 1935 r., l. rej. 6033/32; R. P. z r. 1935, strona 474, poz. 78).

5. W myśl ustawy o nowowznoszonych budowlach dla przyznania odliczenia kosztów budowy od dochodu podatkowego decydujące jest nie opodatkowanie danych dochodów w jakimś określonym czasie, lecz czas uzyskania dochodów (O. N. T. A. z 25. 2. 1935 r., l. rej. 1433/32; R. P. z roku 1935, strona 734, poz. 139).

6. Odsetki od pożyczki, zaciągniętej na hipotekę domu, a zużyte na nadbudowę tegoż domu, podlegają odliczeniu od dochodu na zasadzie art. 10 p. 1 i ust. 2 ust. o pod. doch. również

w wypadku, gdy dochód z części domu nadbudowanej zwolniony jest od podatku na zasadzie ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli (O. N. T. A. z 5. 10. 1935 r. l. rej. 2738/32; O. P. A. poz. 1256).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 494)

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w celu wykonania ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 24. marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) zarządza się co następuje:

Objaśnienia wstępne.

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia ustawy z dnia 24. marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173). Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

Ulgi w zakresie państwowego podatku od nieruchomości.

§ 2. 1) Ulgi, przewidziane w art. 1 ustawy, mają zastosowanie do wszelkiego rodzaju budynków, wybudowanych tak w gminach miejskich, jak i w gminach wiejskich, jeżeli budowa, nadbudowa lub przybudowa wykończona będzie w okresie czasu od dnia 1. kwietnia 1933 r. do końca 1940 r.

2) Przebudowa budynku, jeżeli przez to nie powstały nowe piętra lub dobudowane nowe części budynku, nie uzasadnia prawa do ulgi z art. 1 ustawy.

§ 3. 1) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku od nieruchomości w myśl art. 1 lit. a) ustawy, winny złożyć odpow-

wiednie podanie do urzędu skarbowego, właściwego do wymiaru tego podatku, zaś osoby, ubiegające się o ulgę w podatkach w myśl art. 1 lit. b) — do zarządu związku samorządowego, właściwego do wymiaru tych podatków. Podanie winno być wniesione w ciągu 60 dni, licząc od dnia, w którym rozpoczęło się chociażby tylko częściowe użytkowanie budynku.

2) Celem stwierdzenia prawa do przyznania ulgi należy do podania dołączyć:

- a) zezwolenie na budowę,
- b) zatwierdzony plan budowy,
- c) zaświadczenie stwierdzające, że budowla jest nową bądź nadbudową lub przybudową,
- d) zezwolenie na użytkowanie budynku i
- e) zaświadczenie stwierdzające dzień rozpoczęcia użytkowania.

3) Zaświadczenia, wymienione pod c), d) i e), mogą być objęte jednym dokumentem.

§ 4. 1) Ulgi z art. 1 ustawy przyznaje się na okres lat piętnastu, licząc go od dnia chociażby tylko częściowego faktycznego użytkowania nowej budowli bądź jej części nadbudowanej lub przybudowanej, niezależnie od daty zezwolenia władzy budowlanej na użytkowanie.

2) Jeżeli podanie o ulgę wniesiono po terminie, wskazanym w § 3 ust. 1, przyznaje się ulgę od następnego kwartału kalendarzowego po wniesieniu podania na pozostały czas piętnastoletniego okresu, określonego w ustępie poprzedzającym.

§ 5. 1) Ulgi, przewidziane w art. 1 ustawy nie mają zastosowania w zakresie opłat, pobieranych na podstawie art. 19 i 31 ustawy z dnia 10. grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32).

2) Podstawę wymiaru opłat, o których mowa w poprzednim ustępie, stanowi idealny podatek od nieruchomości albo idealny podatek budynkowy, to jest taki państwowy podatek od nieruchomości albo budynkowy, obliczony według pełnego umownego komornego (czynszu) lub pełnej wartości czynszowej nieruchomości albo ich części, nieoddanych w najem, jaki opłacałyby te budowle, gdyby ustawą o ulgach dla nowowznoszonych budowli nie były objęte.

Ulgi w zakresie państwowego podatku dochodowego.

§ 6. 1) Ulga, przewidziana w art. 2 ustawy w postaci zwolnienia od podatku dochodowego na okres lat piętnastu dochodów z nowowzniesionych domów mieszkalnych, ma zastosowanie jedynie do domów, wybudowanych w gminach miejskich, jeżeli budowa wykończona będzie w okresie czasu od dnia 1. kwietnia 1933 r. do końca 1940 r. Piętnastoletni okres ulgowy rozpoczyna się od roku podatkowego, następującego po roku gospodarczym, w którym ukończono budowę.

2) Powyższa ulga jest ulgą przedmiotową, związaną z nowowzniesionym domem mieszkalnym, a zatem przysługuje każdorazowej osobie, obowiązanej zasadniczo w myśl ustawy o państwowym podatku dochodowym do uiszczenia tego podatku z dochodów danego domu.

§ 7. 1) Przewidziane w art. 3 ustawy prawo potrącenia z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu według Działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym, sum będących częścią tego dochodu, a zużytych na budowę — służy osobom fizycznym, prawnym, członkom spółdzielni mieszkaniowych i mieszkaniowo-budowlanych bez względu na to, czy nowowzniesiony budynek mieszkalny został wybudowany na obszarze gminy miejskiej, czy też na obszarze gminy wiejskiej, jeżeli tylko wykończenie budowy nastąpiło w okresie czasu od dnia 1. kwietnia 1933 r. do końca 1940 r.

2) Potrąceniu podlegają jedynie sumy, zużyte na budowę z dochodu miarodajnego roku operacyjnego. Nie podlegają zatem potrąceniu koszty budowy, pokryte z funduszy własnych, nie będących częścią dochodu danego roku, oraz sumy uzyskane z pożyczek.

3) Powyższa ulga jest ulgą podmiotową; przysługuje ona osobie, która wybudowała nowy dom mieszkalny, nawet wtedy, gdy dom ten przejdzie w ręce osób trzecich.

4) Jeżeli dom mieszkalny wybudowała osoba, której dochód, w myśl art. 11 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podlega doliczeniu do dochodu głowy rodziny, ulgę z art. 3 ustawy przyznaje się w granicach dochodu tej osoby, doliczonego do dochodu głowy rodziny.

§ 8. 1) Ulgi, przewidziane w art. 2 i 3 ustawy, dotyczą jedynie domów mieszkalnych, a więc budynków, przeznaczonych na cele mieszkalne. Przejściowe użytkowanie budynku, w zasadzie mieszkalnego, lub jego części — na inne cele, aniżeli

cele mieszkalne, pozostaje bez wpływu na przyznanie ulg.

2) Jeżeli nowowzniesiony budynek przeznaczony jest częściowo tylko na cele mieszkalne, ulga z art. 2 ustawy przysługuje jedynie co do dochodu, płynącego z części przeznaczonej na cele mieszkalne.

3) Przy przyznawaniu ulgi z art. 3 ustawy w przypadku, przewidzianym w ustępie poprzedzającym, potrącalną jest jedynie taka część sum zużytych z dochodu na budowę, jaka odpowiada stosunkowi kubatury użytkowej części mieszkalnej budynku do kubatury użytkowej całego budynku. Za część mieszkalną budynku uważa się również kuchnie, nisze, alkowy oraz inne pomieszczenia, związane z mieszkaniami.

§ 9. 1) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku dochodowym w myśl art. 2 ustawy powinny złożyć odpowiednie podanie do urzędu skarbowego, właściwego dla wymiaru państwowego podatku dochodowego, przed uprawomocnieniem się wymiaru tego podatku na rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym ukończono budowę.

2) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku dochodowym w myśl art. 3 ustawy z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym powinny złożyć odpowiednie podanie do urzędu skarbowego, właściwego dla wymiaru państwowego podatku dochodowego, przed uprawomocnieniem się wymiaru tego podatku na rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym ukończono budowę.

3) Osoby, ubiegające się o ulgę w podatku dochodowym w myśl art. 3 ustawy z Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym powinny złożyć odpowiednie podanie do urzędu skarbowego, w którego okręgu mają miejsce zamieszkania w czasie wnoszenia podania o ulgi. Podanie powinno być wniesione w terminie do dnia 1. kwietnia roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym ukończono budowę.

4) Jeżeli budowa domu mieszkalnego trwała w ciągu dwóch lub więcej lat gospodarczych, w podaniach, o których mowa w ust. 2 i 3, może płatnik, ubiegający się o ulgę, żądać również przyznania ulgi za ubiegłe lata podatkowe, chociażby nawet wymiary podatku dochodowego za te lata były prawomocne.

5) Podania, złożone po terminach, wskazanych w ust. 2 i 3, pozostawia się bez rozpatrzenia.

6) Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych (Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) do darowania skutków przekroczenia terminów dla składania podań o ulgi w myśl ust. 2 i 3 bądź do przywracania prze-

kroczone terminów, jeżeli przekroczenie nastąpiło z ważnych powodów, przez płatnika uzasadnionych.

7) Przeciw odmownemu załatwieniu podania o ulgi z powodu przekroczenia terminów nie przysługuje dalszy środek prawny.

§ 10. 1) Celem stwierdzenia prawa do przyznania ulgi z art. 2 ustawy należy do podania dołączyć zaświadczenie, stwierdzające datę ukończenia budowy, ogólną ilość mieszkań, ogólną ilość lokali, przeznaczonych na inne cele, aniżeli mieszkalne, ogólną kubaturę użytkową budynku oraz kubaturę użytkową części mieszkalnej budynku.

2) Celem stwierdzenia prawa do przyznania ulgi z art. 3 ustawy należy poza zaświadczeniem, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, dołączyć do podania wiarogodny wykaz poniesionych na budowę kosztów z wymienieniem kwoty zużytej na budowę z dochodu miarodajnego roku operacyjnego. Jeżeli budowa domu mieszkalnego trwała w ciągu dwóch lub więcej lat gospodarczych, należy w wykazie wymienić zosobna koszty budowy, poniesione w każdym poszczególnym roku gospodarczym, oraz podać kwoty dochodu zużyte na budowę w każdym z tych lat zosobna. Osoby ubiegające się o powyższą ulgę z Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym powinny ponadto dołączyć do podania zestawienie osiągniętych w ciągu poszczególnych lat budowy wynagrodzeń oraz potrąconego od tych wynagrodzeń podatku dochodowego.

§ 11. 1) Ulgę z art. 2 ustawy przyznaje się na okres lat piętnastu, licząc od roku podatkowego następującego po roku, w którym ukończono budowę. W przypadku, gdy podanie o ulgę wniesiono po terminie, wskazanym w § 9 ust. 1, przyznaje się ulgę na pozostałe lata podatkowe piętnastoletniego okresu, o ile wymiar podatku dochodowego za te lata nie jest jeszcze prawomocny. Przyznana ulga może być cofnięta jedynie w przypadku poczynienia takich zmian technicznych w budynku mieszkalnym, które odbierają budynkowi charakter budynku przeznaczonego na cele mieszkalne.

2) Ulgę z art. 3 ustawy przyznaje się za każdy rok podatkowy zosobna, w miarę zużycia sum z dochodu poszczególnego roku operacyjnego na koszty budowy.

3) Ulgi z art. 2 i 3 ustawy z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym przyznaje się przez wyłączenie z podstaw wymiaru podatku dochodowego dochodów, płynących z nowowzniesionego domu mieszkalnego oraz sum zuży-

tych z dochodów danego roku na budowę. Jeżeli na skutek przyznania ulg powstała nadpłata w podatku dochodowym, zalicza się ją na inne zaległości podatkowe płatnika, bądź zwraca się ją w gotówce, o ile płatnik nie zalega z innymi należnościami podatkowymi.

4) Ulgę z art. 3 ustawy z Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym przyznaje się przez zwrot w gotówce podatku dochodowego, wpłaconego już do Skarbu Państwa od dochodów z Działu II powołanej ustawy, zużytych na budowę. Kwotę podatku dochodowego, przypadającą do zwrotu, ustala się przez potrącenia z ogólnej sumy dochodów z Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym sum zużytych na budowę. Jeżeli po potrąceniu pozostaje dochód 2.500 zł. lub mniejszy — do zwrotu przypada podatek dochodowy za cały rok. Jeżeli zaś po potrąceniu pozostaje dochód powyżej 2.500 zł. — nie podlega zwrotowi kwota podatku dochodowego, przypadająca według skali art. 111*) ustawy o państwowym podatku dochodowym od pozostałego dochodu.

§ 12. 1) W trybie unormowanym w niniejszym rozporządzeniu przyznaje się ulgi z art. 3 ustawy z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym nawet przed ukończeniem budowy, poczynając od roku następnego po jej rozpoczęciu.

2) W przypadku, przewidzianym w ustępie poprzedzającym, urząd skarbowy wymierza ubiegającemu się o ulgę normalnie podatek dochodowy, wstrzymuje jednak egzekucję podatku, jaki przypada do zapłaty od dochodu zużytego na budowę. Z chwilą ukończenia budowy następuje ostateczne przyznanie ulgi. Jeżeli budowa nie zostanie ukończona do końca 1940 r. należy cofnąć zarządzone wstrzymanie egzekucji.

3) W razie cofnięcia wstrzymania egzekucji należność podatkowa staje się natychmiast płatna wraz z karami za zwłokę.

4) Decyzje w sprawie wstrzymania egzekucji nie przesądzają odmiennego ustalenia rozmiaru ulg na podstawie dochodów po ukończeniu budowy.

5) Osoba, ubiegająca się o ulgi w sposób przewidziany ust. 1, powinna dołączyć do podania o ulgę zaświadczenie, stwierdzające datę rozpoczęcia budowy oraz stan budowy z końcem roku operacyjnego. Nadto winna wspomniana osoba dołączyć do podania wiarogodne zestawienie poniesionych w

*) Obecnie art. 43.

poszczególnym roku kosztów budowy oraz podać sumę dochodu, zużytą w tymże roku na budowę*).

Przepisy wspólne.

§ 16. 1) Przewidziane w § 3 ust. 2, § 10 i § 12 ust. 5 zaświadczenia oraz inne dokumenty, związane z techniczną stroną budowy budynku, dla uzasadnienia prawa do korzystania z ulg z tytułu nowowznoszonych budowli — wydają władze budowlane, właściwe w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), uzupełnionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

2) Członkom spółdzielni mieszkaniowych i mieszkaniowo-budowlanych, ubiegającym się o ulgi, zaświadczenia oraz dokumenty, o których mowa w ustępie poprzedzającym, dla uzasadnienia prawa do korzystania z ulg z tytułu nowowznoszonych budowli — wydają zarządy odnośnych spółdzielni na podstawie zaświadczeń, uzyskanych przez te spółdzielnie od właściwych władz budowlanych.

§ 17. 1) Urząd Skarbowy wydaje decyzję o przyznaniu ulg w podatku od nieruchomości oraz w podatku dochodowym na podstawie materiałów, przewidzianych w § 3 ust. 2, § 10 i § 12 ust. 5 po przeprowadzeniu w razie potrzeby dodatkowych dochodzeń.

2) Jeżeli podanie nie zostanie poparte wymaganymi dowodami, urząd skarbowy wzywa interesowanego do uzupełnienia braków, wyznaczając w tym celu odpowiedni termin. Podanie, uzupełnione w wyznaczonym terminie, uważa się za wniesione w terminie.

3) Wątpliwości w sprawach, dotyczących uznania budowli za nowowzniesioną bądź za przybudowę, nadbudowę lub przebudowę, rozstrzyga urząd skarbowy na podstawie przedłożonych dowodów, a w miarę potrzeby, po zbadaniu sprawy na miejscu, przy współudziale znawców.

4) Od decyzji urzędu skarbowego w sprawie przyznania ulgi służy prawo odwołania, w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu decyzji, do właściwej izby skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie.

*) §§ 13—15 jako dotyczące wyłącznie opłat stemplowych i podatku komunalnego od towarów, przewożonych drogami i kolejami żelaznymi — opuszczono.

Przepisy końcowe.

§ 18. 1) Do nowowznoszonych budowli, których budowę ukończono przed dniem 1. kwietnia 1933 r., mają zastosowanie przepisy o ulgach, zawarte w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) oraz z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508) z tem jednak, że przyznanie ulg następuje w trybie, przewidzianym w niniejszem rozporządzeniu.

2) Budowle, ukończone w okresie przed 16. września 1930 r., do których miała zastosowanie ustawa z dnia 22. września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786), nadal korzystają z urzędu z ulg, tą ustawą przewidzianych, do czasu upływu okresu ulgowego.

3) Podania o ulgi w podatku od nieruchomości oraz w podatku dochodowym, wniesione do końca 1934 r., uważa się za wniesione w terminie nawet w razie przekroczenia terminów przewidzianych w §§ 3 i 9.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Ulg dla nowowznoszonych budowli w państwowym podatku od nieruchomości.

O. M. S. z 16 stycznia 1936 r. L. D. V. 35717/3/35. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) w zdaniu 3 ust. 1 art. 12 postanawia, że przepisy co do:

- a) terminu składania podań,
- b) trybu przyznawania ulg dla nowowznoszonych budowli wydane zostaną w drodze rozporządzenia.

Stosownie też do powyższego postanowienia ustawowego — rozporządzenie wykonawcze z dnia 7 czerwca 1934 r. do powyższej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 494) zawiera te przepisy odnośnie do:

- a) terminu składania podań w § 3 ust. 1 w związku z § 4 ust. 2 i § 18 ust. 3,

- b) trybu przyznawania ulg w § 17 w związku z § 3 ust. 2 i 3.

Z obu powyższych przepisów na mocy postanowienia zawartego w zdaniu końcowem ust. 2 art. 15 powołanej wyżej ustawy tylko przepis co do **trybu** przyznawania wymienionych ulg rozciągnięty został z mocą wsteczną na prawo poprzednio obowiązujące, t. j. na rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

W wykonaniu tego postanowienia ustawowego zawiera wymienione wyżej rozporządzenie wykonawcze z dnia 7 czerwca 1934 r. w ust. 1 i 2 § 18 odpowiednie postanowienia, a mianowicie, że:

a) dla nowowzniesionych budowli podlegających mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r., t. j. ukończonych w czasie od 16 września 1930 r. do 1 kwietnia 1933 r. przyznanie ulg podatkowych następuje w trybie wymienionego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. — a zatem bez względu na termin wniesienia podań, które przewidziane są w art. 4 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej,

b) nowowzniesione budowle podległe mocy obowiązującej ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786) korzystają nadal z urzędu z ulg tą ustawą przewidzianych, t. zn., że władze wymiarowe zobowiązane są z urzędu do przyznawania tych ulg, o ile przedłożone zostaną zaświadczenia wymagane postanowieniem art. 4 tejże ustawy.

Skoro — jak z przedstawionego stanu prawnego wynika — postanowienia § 18 ust. 3 w związku z § 4 ust. 2 omawianego rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. nie mają zastosowania do podań wnoszonych w sprawie ulg podatkowych dla budowli podlegających mocy obowiązującej powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r., przeto wbrew powyższym przepisom prawnym wydane na zasadzie § 17 ust. 1 wymienionego wyżej rozporządzenia wykonawczego decyzje urzędów skarbowych, a mianowicie przyznające wymienione ulgi dopiero od następnego kwartału po wniesieniu podań obciążały odnośnych płatników obowiązkiem podatkowym w państwowym podatku od nieruchomości bez podstawy prawnej.

Wobec tego na zasadzie art. 4 § 1 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. poleca się urzędom skarbowym, aby powyższe decyzje na skutek wniesionych przez płatników podań (odwołań) odpowiednio sprostowały, zaś uskutecznione już wymiary państwowego podatku od nieruchomości stosownie do tych sprostowanych decyzji zanulowały z powołaniem się na niniejszy okólnik i o tem proszących zawiadomiły.

Wniesione zaś odwołania przeciw powyższym wymiarom pozostawić należy bez biegu i o tem również odpowiednio zawiadomić odwołujących się z naprowadzeniem powodów.

Wkońcu zaznacza się, że uskutecznione wymiary państwowego podatku od nieruchomości dla nieruchomości, do których ma zastosowanie powołana wyżej ustawa z dnia 22 września 1922 r. mogą ulec uchyleniu tylko na podstawie w terminie wniesionych odwołań, względnie w wypadkach wniesienia tychże po tym terminie po uprzednim przywróceniu terminu odwoławczego — do czego na zasadzie art. 146 § 2 O. P. upoważnia się Dyrektorów Izb Skarbowych.

II.

W sprawie dokumentów, które winny być po myśli § 3 p. 2 powołanego rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. dołączone do podań celem stwierdzenia praw do przyznania ulg dla nowowznoszonych budowli wyjaśnia się następująco:

Przedłożenie wszystkich w powyższym postanowieniu wymienionych dokumentów nastręcza poważne trudności tylko dla budowli wzniesionych na obszarze gmin wiejskich, a to z następującego powodu.

Na zasadzie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowania osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) zmienionego częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), a obowiązującego na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego w miejscowościach wiejskich nie jest wymagane:

a) przedstawienie projektu (planu) — na zasadzie art. 334 lit. a) powyższego rozporządzenia na roboty wyszczególnione pod punktami a), b) i c) art. 333 tegoż rozporządzenia, a dotyczące parterowych budynków mieszkalnych i gospodarskich z wyjątkiem położonych na terenie województw poznańskiego i pomorskiego,

b) pozwolenie na użytkowanie budynków — na zasadzie art. 357 w związku z art. 333 omawianego rozporządzenia — gdyż w myśl postanowień tych artykułów pozwolenie to wymagane jest z uwagi na powołane wyżej pod a) postanowienie art. 334 lit. a) tylko na budynki i urządzenia położone na terenie gmin miejskich, oraz na piętrowe budynki i urządzenia w gminach wiejskich.

Dla parterowych budowli zatem wznoszonych w miejscowościach wiejskich z wyjątkiem położonych na terenie województw poznańskiego i pomorskiego istnieje jeden tylko obowiązek a mianowicie obowiązek uzyskania po myśli art. 332 omawianego rozporządzenia pozwolenia właściwej władzy na budowę — którą to władzą jest po myśli art. 391 tegoż rozporządzenia zarząd gminy wiejskiej.

Z powyższego wynika, że od ubiegających się o omawiane ulgi podatkowe dla wymienionych wyżej budowli nie mogą i nie powinny być żądane dokumenty wyszczególnione w § 3 p. 2 pod lit. b) i d) powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. jako nie wymagane przez powołane Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli.

Zdarzają się jednak wypadki, że niektóre zarządy gmin wiejskich wbrew istniejącym przepisom zamiast pisemnych wydawały tylko ustne pozwolenia na budowę.

W wypadkach tych od ubiegających się o omawiane ulgi podatkowe żądać należy przedłożenia w miejsce tych dokumentów odpowiednich zaświadczeń zarządów tych gmin o niemożności przedłożenia tych dokumentów z podanego wyżej powodu.

Wkońcu zaznacza się, że celem uczynienia choć w części zażość wymogowi postanowienia zawartego pod lit. b) ust. 2 § 3 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. żądać należy, aby zarządy gmin wiejskich w wystawianych zaświadczeniach stwierdzających, że budowa jest nową, bądź nadbudową lub przybudową podawały przytem bliższe dane dotyczące tej budowy, a mianowicie z jakiego została wzniesiona materiału, ile obejmuje izb i t. p.

SKOROWIDZ ALFABETYCZNY.

(Cyfry oznaczają stronicę)

Bezrobotni 28, 30
biura 29
budowlane prawo 7, 9
budynek fabryczny 16

Cudzy grunt 12
części ułamkowe 10, 11
czynsz 13, 14, 17

Dodatek do pod. od nieruch. dla
samorządów 17
dodatkowe wymiary pod. od nie-
ruch. 19
dojazdy 3
domy letniskowe 4
— modlitwy 28
drogi 6
dzierżawa 2, 13, 14

Fundusz Kwaterunku Wojskowe-
go 39
— Rozbudowy Miast 39

Gminy wyznaniowe 6
gorzelnie rolnicze 4, 6, 8, 9
gospodarstwo leśne 2, 4
— ogrodnicze 2, 4
— rolne 2, 4
górnictwo prawo 7

Hodowla ryb 1, 3
hotele 36

Instytucje dobroczynne 6, 7
— naukowe 6, 7
— oświatowe 6, 7
izby — pojęcie 37

Kolej 6
komorne 35
komornicy 32
kościół 26
księgi handlowe 13

kursy szkolne 31
kwietniki 3

Lasy 1, 3
lecznicze zakłady 33
lokale łączące się ze sobą 25
— urzędowe duchownych 26, 29, 31

Łąki 1, 3

Miasta 1

Najem 2, 13, 14, 25
niezabudowane grunty 1, 3, 6, 7, 8
niezajęte lokale 28
niezamieszkałe budynki 6, 9
notariusze 31
nowowznoszone budowle 3, 8, 26, 30,
43—55

Obniżenie komornego 17, 18, 39
ochrona lokatorów 18, 19
odpowiedzialność za pod. od lokali
34, 38
— za pod. od nieruch. 16—17
ogrody 1, 3
ogródki 3
oranżerie 4
osoby zajmujące lokal 34

Państwowe nieruchomości 5
park 3

pastwiska 1, 3
piwnice 25
plac 1, 2, 6, 10

— budowlany 5
— publiczny 3
— składowy 3

płatność pod. od lokali 37, 38
— od nieruch. 16

podatek przemysłowy 2, 4, 26, 29, 33
podstawa wymiaru pod. od lokali
35—36, 39

— — — od nieruch. 13, 17
podwórza 1, 2, 3, 4, 11

podział lokalu 38, 39
 podział wpływów z pod. od lokali 39
 pola uprawne 1, 3
 pomieszczenia 25
 — gospodarcze 29
 powstanie obowiązku podatkowego
 przy pod. od lokali 38
 powstanie obowiązku podatkowego
 przy pod. od nieruch. 11
 pracownicy rolni 2
 przebudowane budowle 30
 przedmiot pod. od lokali 25
 — — od nieruch. 1, 10
 przedstawicielstwa dyplomatyczne
 27, 30
 — konsularne 27, 30
 przejścia 3

Reprezentacyjne lokale 29, 32—33
 rok podatkowy przy pod. od lokali
 35, 36, 37
 — — — od nieruch. 12
 rozbudowa miast 39
 rybołówstwo 1, 3

Sady 1, 3
 samorządowe nieruchomości 5
 seminarja duchowne 29
 Skarb Państwa 5, 39
 składy 25, 29
 spółdzielnie mieszkaniowe 43, 48
 stopa podatku od lokali 36
 — — od nieruch. 16
 sublokator 28
 szklarnie 4
 szkoły 4
 szpitale 6, 26, 29, 33

świadczenia dodatkowe 35
 — w naturze 35

świadczenia wynajmującego na
 rzecz najemcy 14
 świątynie 26

Tory kolejowe 6

Ubytek w przychodzie z nieruchomości 19
 ulgi dla nowowznoszonych budowli
 3, 8, 26, 30, 43—55
 ulica 3
 umorzenie pod. od lokali 40, 41
 — — od nieruch. 19
 urzędy 26, 28
 użytkownik nieruchomości 16

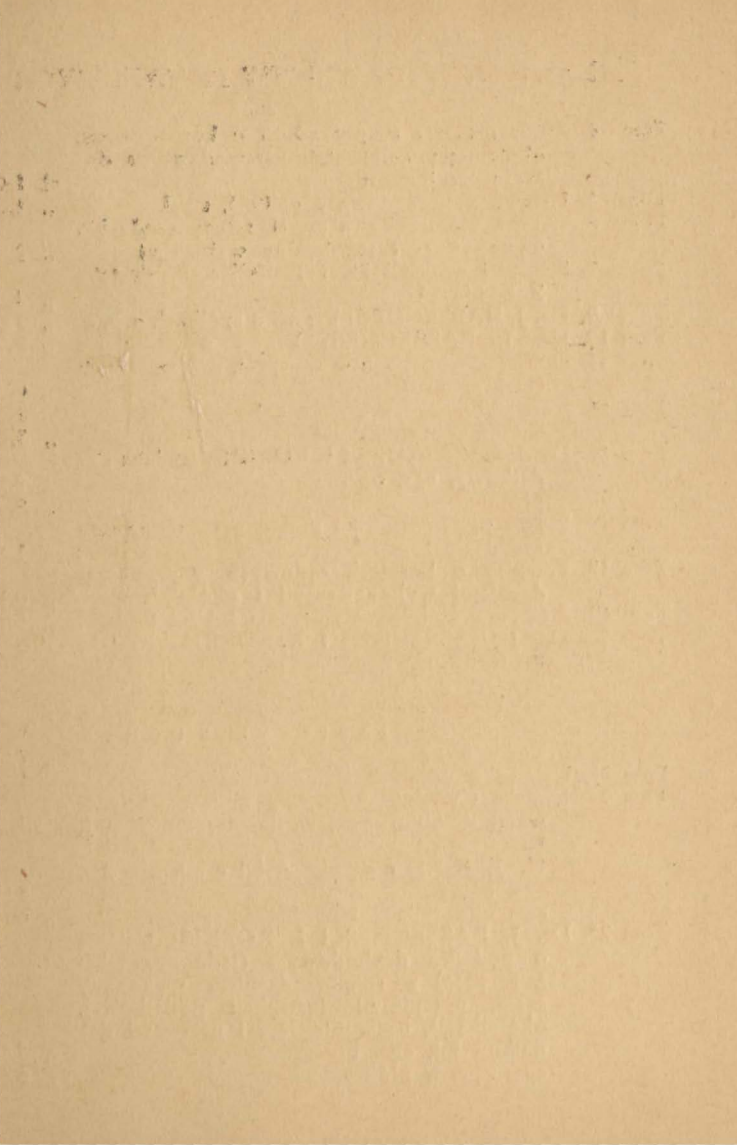
Wartość czynszowa lokalu 35, 36
 — obiegowa nieruchomości 13, 14
 wille 4
 wody 1, 3
 wsie o uprawnieniach miast 5, 26
 wygaśnięcie obowiązku podatkowe-
 go przy pod. od lokali 38
 wygaśnięcie obowiązku podatkowe-
 go przy pod. od nieruch. 12

Zabudowania gospodarcze 25
 zakłady dobroczynne 26, 29
 — naukowe 26, 29
 — opiekuńcze 6
 — oświatowe 26, 29
 — przemysłowe 2, 4, 26, 29, 33
 — wyznaniowe 26, 29
 zaległości w pod. od nieruch. 20
 zaliczenie osiedli w poczet miast
 4, 11
 zieleńce 3
 zmiany wysokości komornego 37
 związki samorządowe 5, 7
 zwolnienia od pod. od lokali 26—34
 — — — od nieruch. 3, 5—10

SPIS RZECZY.

	str.
Przedmowa	III
Objaśnienia	IV
Objaśnienia skrótów	IV
Dekret o podatku od <u>nieruchomości</u>	1
Dekret o podatku od <u>lokali</u>	25
Ustawa o ulgach dla nowowznoszonych budowli	43
Rozporządzenie Min. Skarbu do ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli	46
Okólnik w sprawie ulg dla nowowznoszonych budowli w podatku od nieruchomości	53
Skorowidz alfabetyczny	56

- Tom 4. Zbiór ustaw i rozporządzeń o komornikach, obejmujący całokształt ustawodawstwa dotyczącego komorników zł. 1.40
- Tom 5. Ustawa samorządowa z r. 1933, cz. I. „ 1.70
- Tom 6. Ustawa samorządowa cz. II. (Rozporządzenia wykonawcze i regulaminy wyborcze) „ 2.80
- Tom 7. Dr. J. BASSECHES i I. KORKIS: Kodeks Zobowiązań „ 4.50
- Tom 9. Dr. J. BASSECHES: Prawo o spółkach z o. o. „ 1.40
- Tom 10. Dr. J. BASSECHES: Prawo o notariacie „ 2.—
- Tom 13. O wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dekret dol.) „ 0.70
- Tom 14. Kodeks handlowy z r. 1934, brosz. „ 2.—
w oprawie płóciennej „ 3.—
- Tom 16. Dr. J. BASSECHES i I. KORKIS: Kodeks Podatkowy, egz. opr. „ 9.50
broszur. „ 8.—
- Tom 17. Prawo upadłościowe i prawo o postępowaniu układowem „ 1.40
- Tom 18. Przepisy o kosztach sądowych z rozporządzeniami wykonawczymi i okólnikami
- Tom 19. Amnestja Podatk., Umorzenia i Ulgi P
- Tom 20. Dr. J. BASSECHES i I. KORKIS: K Postępowania Podatkowego obejmują dynację Podatkową, rozporządzenia nawcze, okólniki, orzecznictwo, ustawy do datkowe oraz I n s t r u k c j ę P o d a t k o w ą opr. „ 7.80
„ 1.80
- Tom 21. Ustawa o opłatach stemplowych. „ 1.80
- Tom 22. Kodeks Cywilny Austriacki z licznymi ustawami dodatkowymi, w tłumaczeniu Dra J. Bassechesa i I. Korkisa z przedm. Prof. U. J. K. Dra M. Allerhanda egz. brosz. „ 5.80
egz. opr. w płótno „ 6.80
- Tom 23. Dr. J. BASSECHES i I. KORKIS: Ustawa o podatku dochodowym (jednolity tekst z r. 1936) z rozporządzeniem wykonawczem, przepisami instrukcji podatkowej, okólnikami, orzecznictwem i ustawami dodatkowymi, egz. brosz. „ 5.40
egz. opr. w płótno „ 6.40